

MELINDA METZ

Hartendief op pootjes

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 by Melinda Metz
Oorspronkelijke titel: Talk to the Paw
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 3140 8
ISBN 978 94 027 5674 6 (e-book)

NUR 302
Eerste druk september 2018

Originele uitgave verschenen bij Kensington Books, New York
PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH KENSINGTON PUBLISHING CORP. NY, NY USA.
All Rights Reserved.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

MacGyver opende zijn ogen. Hij lag met zijn buik genesteld tegen Jamies zachte, warme haar, zijn favoriete slaapplek. Hij spinde van tevredenheid. De geur van zijn baasje, een van de weinige vertrouwde geuren in dit nieuwe huis, stelde hem gerust.

Alleen... die penetrante lucht hing er nog steeds. Het was niet de geur van ziekte, maar ergens deed het hem daar wel aan denken. Mac meende te weten wat de oorzaak was. Het was geen prettige gedachte, maar mensen leken meer op honden dan op katten, in sommige opzichten althans. Ze hadden soortgenoten in hun nabijheid nodig, een roedel.

Mac had het prima naar zijn zin als enige kat in huis, omringd door zijn eten, zijn water, zijn kattenbak, zijn speeltjes en zijn baasje. Maar voor Jamie lag dat anders. Mac vond dat ze eropuit moest gaan en een mens voor haarzelf moest zoeken. Er waren mensen te kust en te keur. Maar soms was Jamie ziende blind. Zo snapte ze maar niet dat haar tong gemaakt was om zich mee te wassen. Ze hoefde haar lijf helemaal niet onder te dompelen in water.

Zijn gespin stierf weg. Nu hij de penetrante lucht eenmaal had geroken, stoorde die hem steeds meer. Hij stond op van zijn knusse plekje. Het was tijd voor actie! Hij wreef een paar keer met zijn kop langs Jamies hoofd, zodat iedereen kon ruiken dat zij van hem was, sprong toen op de grond en trippelde via de woonkamer naar de met gaas afgeschermd veranda. Eerder had hij al gezien dat er een scheurtje onder in het gaas zat.

Hij staarde in de duisternis. Op deze nieuwe plek moest iemand zijn die bij Jamie kon horen zoals Jamie bij hem hoorde.

Die persoon ging ze in haar eentje echter niet vinden. Geen probleem. MacGyver wist raad.

Mac wurmde zich door het scheurtje in het gaas en bleef even staan. Het was zijn eerste keer in de buitenwereld, althans zonder een autoruit of het gaas van zijn draagmand ertussen. Hierbuiten loerden gevaren, maar daar zat hij niet mee. Hij wist dat hij niet voor één gat te vangen was. Oren gespitst, staart omhoog, glipte hij de nacht in, de mix van geuren opsnuivend: pittige tomatensaus, chocoladeglazuur, tonijnsteak en tientallen andere etensluchtjes; de wasachtige geur van de paarse bloemen die tegen de zijkant van zijn huis groeiden; een vleug van iets weeïgs en ranzigs uit de afvalbakken langs de stoepwand; een intrigerend zweempje van muizenkeutels en de overweldigende stank van hondenpis. Mac siste van walging. Blijkbaar was er een hond in het complex die over álles heen pieste. De stomkop dacht kennelijk dat het daarmee zijn territorium was. Dus niet.

MacGyver rende naar de boom die de hond zeer onlangs onder had gesproeid. Hij krabde er flink op los, en toen hij klaar was, was zijn geur veel sterker dan die van de straathond. Volstaan ademde hij nog eens in, dit keer met zijn bek open en zijn tong naar buiten. Daardoor kon hij de lucht bijna proeven.

Jamie was niet de enige mens in het gebied die die scherpe geur van eenzaamheid afgaf. Afgaand op zijn instinct, besloot hij het sterkste spoor te volgen. Hij stopte een paar keer om de weezinwekkende hondengeur weg te krabben, maar bereikte al snel de bron van het geurspoor dat hij volgde, een klein huis met een gebogen dak.

Afgezien van de geur van eenzaamheid stonden veel andere luchtjes rondom het huis hem wel aan – bacon, boter, een vleugje zweet, pas gemaaid gras, en niets scherps, zoals het goedje waarmee Jamie zo kwistig in de keuken spoot, waardoor

hij niet optimaal van zijn eten kon genieten. Maar goed, hoe moest hij Jamie laten inzien dat zich hier een geschikte mannetjessoortgenoot bevond? Mac dacht even na, besloot toen dat hij iets uit het huis naar zijn baasje zou brengen. Haar reukorgaan was lang niet zo fijngevoelig als dat van hem, maar hij was ervan overtuigd dat ze zou weten wat haar te doen stond zodra er iets onder haar neus lag en ze een vlaag van de mengeling van geuren opsnoof.

Er was geen met gaas afgeschermd veranda, zoals bij zijn nieuwe huis, maar hij maakte zich geen zorgen. Met opgetrokken bovenlip zette hij zijn verkenningstocht voort. Die achterlijke hond was hier geweest, zoveel was zeker. Hij wist de stank te negeren door voor ogen te houden dat hij een missie had. Zijn ogen schoten heen en weer, speurend, speurend. Toen zag hij het, een rond raampje dat op een kier stond op de eerste etage.

Daar komen was geen probleem. De grote boom naast het huis leek bedoeld als zijn privétrap. Vliegensvlug klauterde hij omhoog, gaf het raam een kopstoot om het wijder te openen en sprong toen naar binnen. Hij kwam terecht op iets wat geknipt was om mee te nemen naar Jamie. Het was doordrongen van lekkere luchtjes, plus de geur van eenzaamheid, waardoor Jamie zou beseffen dat die afkomstig was van iemand die evenveel behoefte had aan een soortgenoot als zij.

Mac griste het stuk stof mee in zijn bek, in zijn nopjes met de smaakjes waarmee de geuren gepaard gingen. Triomfantelijk sprong hij weer op de vensterbank, en daarvandaan het duister in, met zijn buit achter hem aan flapperend.

Een hoog, dwingend gemiauw haalde Jamie de volgende ochtend uit haar slaap. 'Ik kom eraan, Mac,' mompelde ze. Ze zwaaide haar benen over de rand van het bed, nog maar halfwakker,

deed twee stappen en knalde tegen de kastdeur. Nou, dat bracht haar in elk geval op het half-bij-kennis-punt.

Oké. Helder. Ze was in haar nieuwe huis, en in haar nieuwe huis stond de kast niet aan dezelfde kant van het bed als in haar oude appartement.

Miaaaauw.

‘Ik. Kom. Eraan,’ zei ze tegen haar kat terwijl ze naar de keuken liep. Mac gaf nog een van zijn ik-wil-eten-uithalen. Het leek wel of hij haar had bestudeerd om erachter te komen welke geluiden in zijn repertoire haar trommelvliezen het pijnlijkst lieten trillen en hij die nu inzette om om eten te vragen.

‘Ik zeg zo vaak tegen je: als je leerde om het kofffiezetapparaat te bedienen, zou dat de ochtenden voor ons allebei een stuk prettiger maken,’ sprak ze hem toe. Ze deed niet eens een poging om koffie te zetten alvorens Zijne Majesteit zijn eten voor te schotelen. Daarvoor had MacGyver haar te goed afgericht.

Maar ook al snakte ze naar cafeïne, onwillekeurig moest ze toch glimlachen toen Mac om haar enkels begon te cirkelen zodra ze een blikje kattenvoer uit de kast pakte. Ze vond haar kat superslim, maar sommige dingen had hij gewoon niet door. Bijvoorbeeld dat ze zijn eten een stuk sneller in zijn bakje zou kunnen krijgen als hij haar niet zo voor de voeten liep.

‘Alsjeblieft.’ Ze wist het eten in Macs bakje te krijgen zonder iets op zijn kop te morsen. Ze keek toe terwijl hij een paar keer snuffelde, toen een hap nam, en nog een. Blijkbaar stond Allie-Cat nog steeds op zijn lijst van goedgekeurde merken. Niet te geloven dat ze haar kat alligator te eten gaf. De dierenarts had echter gezegd dat wild goed voor hem was, en hij vond het lekker... voorlopig. Even liet ze haar fantasie de vrije loop door zich voor te stellen dat Mac, met zijn zevenenhalve pond schoon

aan de haak, een ontbijt bemachtigde door zich om de lompe enkels van een alligator te kronkelen totdat die tegen de grond ging.

Ze deed een stap naar het koffiezetapparaat, een van de eerste levensbehoeften die ze gisteravond had uitgepakt, en plofte toen op een keukenstoel. Ineens vloog het haar aan. Ze had haar hele leven op de schroothoop gegooid. Had haar baan opgezegd en was ongeveer zo ver mogelijk weg verhuisd als ze kon binnen de Verenigde Staten. Ze sloeg haar armen om haar knieën. Wat had haar bezielde? Ze was vierendertig. Op je vierendertigste hoorde je te settelen, niet helemaal opnieuw proberen te beginnen. Dat hadden haar vriendinnen gedaan. Die waren inmiddels allemaal getrouwd, en dan ook echt állemaal, en meer dan de helft van hen had kinderen – en niet alleen maar baby's. Een van de kinderen van Samantha was al een tiener.

‘Niet doen. Doe dit niet. Zo moet je niet beginnen.’ Maar hoe moest ze dan wél beginnen? Ze dacht even na. Eerst moest ze opstaan. Ze hees zichzelf overeind. En nu?

Het antwoord schoot haar vrijwel meteen te binnen. Ze ging eropuit! En dat hield in dat ze zich moest aankleden. Ze haastte zich naar de woonkamer, waar ze haar grootste koffer openritste voordat ze van gedachten kon veranderen. Ze trok haar lievelingsjeans aan en het opgepimpte topje dat ze op Etsy had gevonden. Dat had ze maar één keer gedragen, ook al was ze er weg van. Het leek gewoon niet geschikt voor Avella, Pennsylvania. Het wás ook een tikje excentriek, grotendeels koraalrood met zwarte rozen, maar met lange felgekleurde stroken stof in een mengelmoes van dessins langs de zoom en hier en daar applicaties van groene bladeren.

Het topje was perfect voor L.A., althans, dat vond ze zelf. En zo niet, wat dan nog? Jamie had 2018 uitgeroepen tot ‘Het Jaar van

Mij'. Dat had ze weliswaar stilzwijgend gedaan, maar ze had het gedaan. Tot nu toe had ze achter de rug: Het Jaar van de Egocentrische man, Het Jaar van de Vergat-te-vertellen-dat-ik-getrouwd-was-man, Het Jaar van de Zwaan-kleef-aan-man, Het jaar van de Man met bindingsangst. En, het allerergste jaar, Het Jaar van de Zieke moeder.

Het Jaar van Mij zou niet draaien om welk type man dan ook. Het zou draaien om het dragen van kleren die zij te gek vond, ook als niemand anders dat vond. Het zou draaien om het najagen van haar droom, zodra ze had uitgevogeld wat haar droom was. Maar dat het niet geschiedenisles geven op de middelbare school was, wist ze zeker.

Het Jaar van Mij zou draaien om wonen op een plek waar ze niemand kende en waar ze overal opnieuw kon beginnen. Het Jaar van Mij zou haar leven veranderen! Ze schudde haar hoofd. Nog even en ze zou in zingen uitbarsten als Maria die het klooster verliet in *The Sound of Music*.

Ze griste haar tas mee en liep naar de deur, bleef toen staan. Misschien moest ze haar haar borstelen. En haar tanden poetsen. Nadat ze dat gedaan had, ging ze op weg naar buiten. Haar blik viel op iets wat verfrommeld op de deurmat lag. Ze pakte het op. Het was een effen witte, badstof handdoek. Ze wist zeker dat die er gisteren niet had gelegen, en hij was niet van haar. Ze had niets met effen witte dingen.

Ze stak een hand uit naar de hordeur zodat ze de handdoek op de veranda kon mikken. Die had ze amper tien centimeter geopend of Mac dook plotseling op – die verdraaide geruisloze kattepootjes ook – en schoot naar buiten.

Ze vloog de deur uit achter hem aan. Mac was nog nooit buiten geweest. Er schoten tientallen verschrikkelijke dingen door haar hoofd die hem konden overkomen. 'MacGyver!' riep ze. Hij

rende gewoon door – goh, wat een verrassing. Ze probeerde het nog een keer, tegen beter weten in. ‘MacGyver!’

‘De stem van het gezag,’ zei iemand schamper. Toen ze zich omdraaide, zag ze Al DeFrancisco het bloembed wieden dat naast de treden naar zijn veranda lag. Ze had hem en zijn vrouw, Marie, ontmoet toen ze gisteren was aangekomen. Ze woonden in een van de drieëntwintig bungalows – bungalows, hoe glamoureu klassiek Hollywood was dat? – die Storybook Court vormden. Het was vernoemd naar de sprookjesachtige jarentwintigarchitectuur van de huisjes. Die architectuur, die het complex zijn monumentale status gaf, was de enige reden dat Storybook Court niet was gesloopt en vervangen door hoogbouw. Ze had zo’n mazzel gehad dat een van de schattige huisjes was vrijgekomen precies op de middag dat ze op zoek was gegaan naar een woning.

‘Hij komt wanneer hij wordt geroepen... soms. Als ik een blikje voer in mijn handen heb. Of een broodje tonijn aan het eten ben,’ zei ze tegen Al. In elk geval was Mac niet te ver afgedwaald, nog niet... Haar bruin-grijsgestreepte cyperse kat gebruikte een van de palmbomen bij de fontein op het binnenplein als krabpaal. Er stonden palmbomen bij haar huis! Hoe gaaf was dat?

Dit kon haar leven niet zijn, maar dat was het wel. Dankzij de erfenis die haar moeder haar had nagelaten kon ze hier een jaar verblijven. Ze hoefde niet eens een baan te zoeken. Niet tijdens dit jaar dat haar de kans van haar leven bood. Ze was echter niet van plan om op haar luie gat te zitten. Ze wist zeker dat ze geen les wilde geven. Maar ze ging uitzoeken wat ze wél wilde – en het dan doen ook!

‘Al, ik zei dat je een hoed op moest zetten.’ Marie kwam uit het huis en gooide haar man een strooien gleufhoed toe. Ze was klein en frêle, en zij en Al waren allebei waarschijnlijk in de

tachtig, maar haar stem was krachtig en gebiedend.

Al zette de hoed op. ‘De stem van het gezag,’ pruttelde hij, met een ruk van zijn kin in Maries richting.

‘Waar ga je naartoe?’ vroeg Marie aan Jamie.

‘Zodra ik mijn kat binnen heb, ergens een kop koffie drinken. Ik zag die Coffee Bean & Tea Leaf een paar straten verderop toen ik hier aan kwam rijden,’ antwoordde ze.

Marie snoof misprijzend, een geluid dat voor Jamie leek bedoeld, en ging weer naar binnen.

Jamie was gewend dat iedereen op de hoogte was van haar handel en wandel in Avella. Het plaatsje had niet eens duizend inwoners. Ze was er heilig van overtuigd geweest dat het in L.A. anders zou zijn, maar daar leek ze zich in te hebben vergist. Ze wierp een blik op Mac, waarbij ze probeerde te doen alsof ze hem niet in de gaten hield. Haar kat kennende, was de beste manier om hem binnen te krijgen te doen alsof het haar niet uitmaakte of hij al dan niet binnenkwam. Hij lag te zonnen naast de palmboom. ‘Ik kan hem niet buiten laten. Hij is een huiskat. Hij heeft nul besef van auto’s,’ zei ze tegen Al, waarna ze eraan toevoegde: ‘Hij vindt het leuk op het binnenplein. Misschien moet ik een riem voor hem kopen en hem hier uitlaten.’

Daarop gromde Al slechts.

Jamie overwoog naar binnen te gaan voor een blikje voer. Maar Mac had net gegeten. Dus dat zou vast niet werken. Misschien het met veren bedekte kattenspeeltje...

Voordat ze het met zichzelf eens kon worden, kwam Marie weer naar buiten. ‘Koffie,’ zei ze tegen Jamie, een kopje over de verandareling aanreikend. ‘Zevenentwintig cent per kop. Het is waarschijnlijk tien keer zo duur bij die Bean van jou.’

‘Bedankt. Dat is heel aardig,’ reageerde Jamie. Ze nam een slok. Het smaakte perfect.

‘Breng deze naar Helen.’ Marie overhandigde Al een tweede kop.

Hij liep naar de bungalow aan de andere kant van die van hem en Marie. ‘Helen. Koffie,’ brulde hij. De twee treden naar de veranda waren hem kennelijk te veel moeite.

Een paar tellen later kwam een vrouw, een jaar of tien jonger dan Al en Marie, naar buiten. Helen nam de koffie aan, dronk er wat van en keek toen nijdig naar Marie. ‘Je bent de suiker vergeten. Alweer.’

‘Je hebt geen suiker nodig,’ gaf Marie haar lik op stuk. ‘Je wordt dik.’ Helen bleef nijdig kijken. ‘Nessie heeft nog steeds een beeldschoon figuurtje. Jij zou –’

‘Ik zei dat je niet tegen me moet beginnen over...’ Helen zweeg. ‘Ik ga er suiker in doen,’ kondigde ze aan, waarna ze Jamie in de gaten kreeg. ‘Jij! Jij bent Jamie Snyder. Ik wilde je spreken. Ik heb een peetzoon van ongeveer jouw leeftijd. Je bent niet echt zijn type. Hij valt meestal op het exotische, niet het blonde meisje-van-hiernaast-type. Maar hij is ook leraar. Ik ga hem jouw nummer geven.’

Blonde meisje-van-hiernaast-type? Was zij het blonde meisje-van-hiernaast-type? Ze was niet exotisch. Dat wist ze zelf ook wel. Maar het blonde meisje-van-hiernaast-type klonk ontzettend gezond en ontzettend saai. Oké, ze was gezond, maar niet ontzettend. En ze –

‘Nummer?’ drong Helen aan.

‘Nee. Ik bedoel, vriendelijk bedankt, maar ik heb geen behoefte aan een afspraak met hem. Of met een andere man,’ protesteerde ze, waarbij de woorden er te snel en te luid uit kwamen om beleefd te zijn. ‘Ik bedoel, ik ben hier net. Ik wil me eerst een beetje thuis gaan voelen.’ Ze wierp nog een blik op Mac. Die lag nog steeds in het zonnetje. ‘Hoe weet u dat ik leraar ben... was?’

vroeg ze. Ze was er bijna honderd procent zeker van dat ze het gisteren niet tegen Al en Marie had gezegd, en verder had ze nog niemand in het complex gesproken.

‘Als het op de overschrijving of in het huurcontract staat, weten deze twee het,’ zei Al, die weer verderging met wieden.

Jamie wist zeker dat het verboden was dat een verhuurder die info deelde, maar ze besloot er geen punt van te maken.

‘Haar peetzoon is toch niks voor jou,’ zei Marie. ‘Hij is nog te beroerd om een peertje voor haar te verwisselen. Dan moet ik kleine Al, onze zoon, naar haar toe sturen. Hij komt elke zondagavond thuis eten.’ Ze stak een knokige wijsvinger uit naar Helen. ‘Trouwens, jouw peetzoon is te jong.’

‘Maar vijf jaar jonger dan zij,’ luidde Helens weerwoord.

‘Mijn achterneef is drie jaar ouder. De man hoort ouder te zijn. Ze worden later volwassen.’ Marie richtte haar aandacht weer op Jamie. ‘Hij zou best eens goed bij je kunnen passen.’

Jamie begon langzaam achteruit weg te lopen. Alsof hij haar ongemak aanvoelde, kwam MacGyver op haar af draven en liet zijn til-me-op-miauwkje horen, dat zachter en een stuk aangenaamer klonk dan de ik-wil-eten-uithaal. Opgelucht tilde ze hem op. Met een vinger streek ze over de m op zijn kop. De bruine tekening was een van de redenen dat ze hem MacGyver had genoemd.

‘Jouw peetzoon is toch allergisch voor katten?’ riep Marie naar Helen, haar stem druipend van triomfantelijkheid.

‘Ik ga suiker halen,’ morde Helen, en ze verdween naar binnen.

‘Zet het kopje maar op de veranda wanneer je het ophebt,’ droeg Marie Jamie op, waarna ook zij naar binnen ging.

‘Ik wil echt niet aan iemand gekoppeld worden,’ zei Jamie tegen Al, aangezien geen van beide vrouwen acht op haar had geslagen.

Al reageerde weer met zo'n grommend geluid. 'Denk je dat dat iets uitmaakt?'

Voor Jamie maakte het wel degelijk iets uit. Ze liet Het Jaar van Mij niet beginnen met gênante kennismakingen met achterneven of peetzonen of andere manspersonen.

'Je hebt haar over Clarissa verteld, hè?' vroeg Adam zodra David weer aan tafel kwam zitten.

David gaf geen antwoord, nam slechts een teug van de zurige IPA die Brian, eigenaar van de Blue Palm, had aanbevolen. Normaal gesproken was David van de Corona, maar je bestelde geen Corona in de Blue Palm.

'Je hoeft geen antwoord te geven,' vervolgde Adam. 'Ik weet dat het zo is. Ik zag het. Ik zag precies op welk moment het gebeurde. Je liep naar de bar, wurmde je op een plek naast haar en haar vriendin, maakte een humoristische en waarschijnlijk van zelfspot druipende opmerking. Ze lachte. Het zag er goed uit. De vriendin ging naar het toilet, vast om jullie tweeën wat privacy te gunnen. Ze legde haar hand op je arm. Ze legde haar hand op je arm! En ik denk: dit ging zo'n stuk gemakkelijker dat hij verwachtte. Toen werd de hand op de arm een klopje op de arm. Een meelévend klopje op de arm. En ik wist, ik wíst, dat je je dode vrouw ter sprake had gebracht.'

David voelde zijn schouders verstrakken, maar dwong zichzelf te glimlachen en zijn glas op te heffen naar zijn vriend. 'Je hebt de spijker op de kop geslagen.'

'Sorry. Zo had ik het niet moeten zeggen.' Adam mikte een pretzelballetje in zijn mond. 'Maar je kunt niet in de eerste vijf minuten over Clarissa beginnen wanneer je iemand ontmoet,' zei hij met volle mond. 'Niet als je wilt dat er iets gebeurt.'

'Ik weet helemaal niet of ik wil dat er iets gebeurt. Dat heb ik

je verteld.' Zijn stem klonk scherper dan zijn bedoeling was, maar hij had Adam – herhaaldelijk – gezegd dat hij niet zeker wist of hij er eigenlijk wel weer 'op uit wilde.' Ook al was het drie jaar geleden.

'Nou, ik ben je vriend. Ik ken je al vanaf de tijd dat je nog niet eens schaamhaar had, dus minstens vijf jaar. En ik zeg je dat je er wel degelijk werk van moet maken, zelfs als je niet zeker weet of je wilt dat er iets gebeurt.'

Adam wilde nog een pretzelballetje pakken, maar David mep- te zijn hand weg. 'Die is voor mij,' zei hij.

Zijn vriend probeerde het vanuit een andere hoek, griste het balletje weg en praatte door. 'Want als je het nu niet doet, wordt het alleen maar gênanter en moeilijker, en dan kun je wel vergeten dat het er ooit nog van komt, ook al weet je honderd procent zeker dat je het wilt, en eindig je als een treurige, eenzame, oude man.'

'Dan eindig ik als een treurige, eenzame, oude man? Het klinkt alsof je een dialoog schrijft voor je volgende aflevering,' bespote David hem.

'Ik meen het serieus,' zei Adam. 'Het heeft lang genoeg ge- duurd. Lucy vindt dat je je moet inschrijven op counterpart.com.'

'Dit is waar Lucy en jij over praten wanneer de kinderen ein- delijk slapen? Geen wonder dat je nooit seks hebt,' reageerde hij.

'Er valt iets te zeggen voor onlinedaten. Je kunt het rustig aan doen. Elkaar leren kennen voordat je afspreekt. En je kunt nadenken over wat voor indruk je wilt maken. Ik zeg niet dat je nooit over Clarissa mag praten. Alleen niet in de eerste vijf mi- nuten. Wil je nog wat van deze?' Adam wees naar het lege bak- je.

'Nog wat?' schamperde hij. 'Je bedoelt: ook eentje?'

'We bestellen nog wat.' Adam gebaarde naar de serveerster, wees naar het bakje en wierp haar een smekende blik toe,

compleet met tegen zijn borst gedrukte handen. Ze knikte lachend. ‘We nemen ook nog wat te drinken. En voordat we hier weggaan, schrijven we je in op Counterpart. Ik ben schrijver. Ik kan heus wel iets verzinnen om zelfs jou aantrekkelijk te laten overkomen.’ Aandachtig nam hij David op. ‘Ze zeggen altijd dat je op Ben Affleck lijkt, maar dat is niet de vibe die we willen, met al dat vreemdgaan en gokken. En trouwens, aangezien jij dit zogenaamd schrijft, zou het nogal verwaand overkomen om jezelf te beschrijven als een filmster. Dus we houden het gewoon bij de basisgegevens: drieëndertig, bruin haar, lichtbruine ogen en wat, ongeveer een meter vijftachtig?’

David knikte. Zijn vriend was op stoom. Die viel nu niet meer te stoppen.

‘We moeten vermelden dat je bakker bent. Dat zullen vrouwen te gek vinden. Ze krijgen jou en je cupcakes met ijs en gesmolten karamel. Misschien moet je op je profielfoto deeg kneden of zo. Net als die scène uit *Ghost*, maar dan met deeg in plaats van klei,’ vervolgde Adam.

‘Ik ga niet vragen waarom jij *Ghost* hebt gezien.’ Trouwens, hij had hem zelf ook gezien. Clarissa had hem voor het eerst gezien toen ze een jaar of twaalf was, en hij had een onuitwisbare indruk gemaakt. Elke keer dat hij op tv kwam, leek het of ze gehypnotiseerd was en moest ze hem tot het einde uitkijken.

De serveerster verscheen met een nieuw bakje snacks en nam hun bestelling voor nog een rondje bier op.

‘Oké, wat nog meer? Wat nog meer?’ mompelde Adam. ‘Pak je mobiel en maak een account aan terwijl ik nadenk.’

David haalde zijn mobiel tevoorschijn, want Adam was Adam en die wist niet van ophouden. Maar hij bekeek de site alleen, zonder zich in te schrijven.

‘We zetten erbij dat je een hond hebt. Daaruit blijkt dat je in elk geval een levend wezen in leven kunt houden.’ Inmiddels zat Adam op een servet te krabbelen.

‘Hoe wanhopig denken we dat die vrouwen zijn?’ vroeg David.

Adam negeerde hem. ‘We laten je stomme-filmobsessie voorlopig achterwege, want daarmee beperk je het aantal kandidaten. Je houdt van lange strandwandelingen, niet dan?’ vroeg Adam.

David probeerde zich de laatste keer te herinneren dat hij naar het strand was geweest. Niet sinds Clarissa. Nog geen uur rijden, een stuk minder als het verkeer meezat, maar hij had gedaan alsof hij halverwege de staat woonde. ‘Je kunt niet schrijven dat ik van lange strandwandelingen hou. Dat is het grootste cliché aller tijden. Ik wil geen vrouw die een man wil die zegt dat hij van lange strandwandelingen houdt.’

Adam grijnsde. ‘Ik wilde alleen zeker weten dat je je hoofd erbij had. Je krijgt de smaak te pakken. Geef het maar toe.’

Was dat zo? Misschien wel. Een beetje. Misschien had Adam gelijk. Misschien dat hij, ook al had hij geen zin om met iemand te daten, het toch moest proberen. Beter zijn best doen dan die sneue poging die hij had gedaan bij de vrouw aan de bar, wat geheel en al Adams idee was geweest. ‘Zeg anders dat ik vrijwilliger ben bij Habitat for Humanity,’ opperde hij.

‘Scoor je punten mee. Daardoor kom je over als een gast met het hart op de juiste plaats, en iemand die klusjes in en om het huis kan doen.’ Adam zat druk te pennen. We moeten ook iets zeggen over wat voor soort vrouw je wilt, naar wat voor iemand je op zoek bent.’

Waar hij naar op zoek was. Iemand die er altijd voor in was om iets nieuws te proberen. Iemand die geloofde dat er altijd iets moois viel te ontdekken. Iemand die...

Hij besepte dat hij op zoek was naar Clarissa.

Het leek of een van de zoute pretzelballetjes in zijn keel was blijven steken. Hij kon niet geloven dat dit hem overkwam. Uit alle macht probeerde hij het verdriet te verbijten waarvan de intensiteit hem overdonderde. Plotseling voelde het alsof Clarissa gisteren nog maar was overleden.

‘Hoor eens, ik weet dat je gelijk hebt. Het zou goed voor me zijn om te proberen een nieuwe vrouw te leren kennen. Maar ik ben er niet aan toe,’ liet hij Adam weten. Hij dacht dat hij erin geslaagd was zijn toon nonchalant te houden, maar Adam moest aan zijn gezicht iets hebben gezien van wat hij voelde. Zijn vriend verfrommelde het servet en propte het in zijn zak.

‘Ik zeg niet nooit.’ David haalde zijn handen door zijn haar. ‘Alleen niet nu. Ik weet niet, misschien volgend jaar.’